

АНАЛІЗ СТАБІЛЬНОСТІ СУЧАСНИХ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ НЕСТАБІЛЬНОСТІ ЗОВНІШНІХ ФАКТОРІВ

Циганій С.В.

Національний авіаційний університет, Київ

Науковий керівник – Ковальчук А.М.

Економічна стабільність підприємства стає одним із визначальних факторів його функціонування в сучасних умовах. У зв'язку з цим роль і значення аналізу та пошуку факторів підвищення економічної стабільності для самого підприємства та його контрагентів значно зростають.

Поняття фінансової стійкості підприємств з точки зору їх функціонування та працездатності привертає більше уваги з боку теорії вивчення питання та практичного застосування. Це стає особливо важливим для організацій української економіки через затяжну зміну орієнтованості діяльності компаній на західний ринок та відхід від взаємозв'язків з Російською Федерацією, а також в зв'язку з пандемією, яка безумовно сколихнула всі підприємства та стала своєрідним каталізатором стійкості компаній до зовнішніх факторів впливу.

Головною умовою стабільності системи є її здатність до саморегуляції, адаптивності, тобто пристосованості до змінних умов зовнішнього та внутрішнього середовища. У зв'язку з цим важливою особливістю поняття «стійкість» щодо підприємства як економічної системи є те, що воно відображає здатність економічного суб'єкта підтримувати свою цілісність та одночасно розвиватися, незважаючи на вплив зовнішніх і внутрішніх факторів [1].

Іншими словами, термін «стійкість підприємства» можна розглядати як «життєздатність», що означає здатність підприємства протистояти негативним зовнішнім та внутрішнім впливам, що призводить до втрати стабільності його функціонування. Звичайно, важливим фактором, що впливає на життєдіяльність економічного суб'єкта, в умовах змін зовнішніх умов є керований фактор, який залежить від керівників - це внутрішні фактори. Найбільш зрозумілим внутрішнім фактором залишається персонал організації, лише завдяки правильному моральному та матеріальному стимулюванню, а також підвищенню її трудових якостей можна досягти більшого фінансового результату на основі результатів діяльності підприємства.

На нашу думку, найбільше уваги слід приділити групі внутрішніх факторів, оскільки забезпечення оптимального співвідношення між постійними та змінними витратами, вибір виду діяльності та структури продукції, ефективне управління оборотними активами, забезпечення раціонального капіталу, структура та виробництво конкурентоспроможної продукції є чинниками, які цілком або в більшості випадків залежать від організації та стилю управління, і ними легше «керувати», їх легше «налаштовувати», ніж зовнішні.

Однак важливо пам'ятати, що банкрутство підприємства є результатом одночасної негативної спільної дії зовнішніх та внутрішніх факторів [2].

Економічна стійкість підприємства - це багатогранне поняття, яке пов'язане як з факторами зовнішнього середовища, так і з внутрішніми факторами. Отже, забезпечення економічної стійкості вимагає від підприємства не тільки контролю над діями постачальників, конкурентів, управлінських та бухгалтерських організацій, а й постійного аналізу зовнішнього середовища, вивчення та прогнозування більших можливостей чи потенційних загроз, впливу нових тенденцій та технологічних змін [3]. На підприємстві необхідно сформувати ефективну систему управління економічною стабільністю на основі застосування методів прогнозування, планування, регулювання, контролю та аналізу економічної стабільності. Для цього необхідно ретельно проаналізувати вплив різних факторів на економічну стійкість протягом певного періоду, щоб обґрунтувати стратегії управління, скласти прогнози та реалізувати плани.

Проте, пандемія COVID-19, яка дуже негативно вплинула на всю світову економіку, та на кожну країну окремо, наглядно довела нам, що зовнішні фактори часто неможливо передбачити. Тож для того, щоб протидіяти подібним загрозам ззовні, в першу чергу потрібно ідеально налагодити всі внутрішні процеси.

Для забезпечення стійкості підприємства, функціонування його організаційно-економічного механізму повинно відповідати наступним принципам:

- реалістичність – індикатори економічного розвитку повинні реально відображати сутність об'єктивних і суб'єктивних процесів на підприємстві;
- узгодженість – всі його елементи повинні реалізувати основну мету підприємства і конкретизуватися через систему функціональних цілей;
- адаптивність – керівництво підприємства повинне швидко реагувати на зміни, які відбуваються у внутрішньому і зовнішньому середовищі, шляхом розробки управлінських заходів по нейтралізації наслідків такого впливу або пристосування до змін;
- контрольованість – підприємство повинно вести постійний моніторинг за процесом реалізації стратегічних планів.

Відповідність механізмів діяльності підприємства вище наведеним принципам, регулярний аналіз всіх процесів та своєчасна та правильна реакція на негативні зміни дозволить компанії впевнено триматися на ринку та протистояти всім можливим загрозам, як внутрішнім, так і зовнішнім.

Список використаних джерел:

1. Луссе А. В. Макроекономічна рівновага та стійкість економічного розвитку / А. В. Луссе., 2011. – 342 с.
2. Федорова Г. В. Облік та аналіз банкрутств / Г. В. Федорова., 2010. – 284 с.
3. Камаєв В. Д. Економіка та бізнес. / В. Д. Камаєв. – М: Економіка, 2013. – 237 с.